

Cultura Poporului

GAZETA SOCIETĂȚII „CULTURA POPORULUI“

DIRECTOR

General de Divizie N. PETALA
COMANDANTUL CORPULUI VI ARMATĂ

ABONAMENTE ANUALE :

pentru cititori 30 Lei
„ autorități 60 Lei
„ întreprinderi financiare . . . 100 Lei

PREȘEDINTELE COMITETULUI SOC. „CULTURA POPORULUI“

V. DUMITRIU
RECTORUL UNIVERSITĂȚII CLUJ

Redacția: Str. Dorobanților 11

Secretar de Redacție: **VASILE D. CHIRU** (Telefon No. 15-74)

Administrația: Str. Dorobanților 11

Unire și unificare

După secole de suferințe și de lupte, prin înțelepciunea conducătorilor poporului român, cari au știut să cârmuiască barca statului spre Ținutul mântuirii, prin jertfa vieții celor mai buni dintre fiii neamului nostru și, mai presus de toate, prin voința Celui Atotputernic, care cârmuiește soarta popoarelor ca și pe aceea a fiecăruia dintre noi, s'a ajuns la înfăptuirea unirii politice a tuturor Românilor.

Asupra acestei uniri politice ni-a fost dat să auzim, în neenumărate rânduri, atât în țara veche cât și în Ținuturile desrobite, discuțiuni ne la locul lor asupra meritelor și greșelilor factorilor, cari au contribuit la această unire. S'a afirmat că unirea ar fi fost opera de conducătorii politici ai României veche, un moșit spunându-ne că ea se datorește numai soldatului român, după cum am cetit și auzit susținându-se că alipirea țărilor surori la Patria-mamă ar fi opera conducătorilor din aceste ținuturi, cari la Chișinău, la Cernăuți și la Alba-Iulia au condus dezbaterile și au îndrumat și convins voința poporului. Nu numai că aceste discuțiuni sunt, după cum am zis mai sus, nepotrivite și ne la locul lor; ele sunt, după părerea noastră, chiar păgubitoare din punct de vedere moral, căci punându-ne la tocmeală și la discuție stearpă asupra actului celui mai mare din istoria noastră, în care s'au intrupat suferințele și jertfele de secole ale unui întreg popor, înfăptuindu-se un ideal atât de mare și de frumos, banalizăm măreția operei noastre și profanăm suferințele și jertfele tuturor celor cari cu gândirea, cu vorba, cu scrisul cu încordarea și suferința sufletului sau trupului lor, au contribuit la înfăptuirea acestui act.

Omul, care se desbracă de patimă și de deșertăciunea care întunecă dreapta judecată, trebuie să recunoască alături de noi: că meritul de a se fi înfăptuit unirea nu ne revine numai nouă, celor din generațiunea de astăzi; acest merit revine mai întâi părinților și strămoșilor noștri, români de pretulindenii, cari în decursul veacurilor au trăit cu gândul unității noastre naționale, cari au suferit pentru acest gând, cari l-au zămislit în sufletele noastre, trecându-ni-l ca o moștenire sfântă, din generație, în generație, și cari au dus cu ei în mormânt acest dor al sufletului lor, neîmplinit.

Generația noastră este numai înfăptuitoarea dorinței și poruncei lor. Din această generație au partea lor de merit toți acei dintre noi, cari au crezut și au luptat sub orice formă pentru îndeplinirea acestui scop mare: femeile din ținuturile desrobite cari au păstrat limba strămoșească, legănându-și pruncii în cântările melodioase ale acestei limbi, ca și surorile lor din țara veche, cari cu un stoicism demn de matroanele romane, în cele mai grele momente, și-au îndemnat fiii, la datorie; bărbații de toate vârstele și de toate treptele sociale din ținuturile desrobite, cari nevrind să-și renege neamul, nici să se lepede de numele, de legea și credința strămoșească au dus sub jug străin o viață de lupte și de greutăți neînchipuite; preoții, învățătorii și în genere toți gânditorii și purtătorii noștri de lumină, cari, în toate ținuturile locuite de Români, au propovăduit și dela altar și dela catedră, odată cu credința în Dumnezeu și credința în viitorul neamului nostru; cărmuitoarii din țara veche ca și cei din ținuturile desrobite, cari au știut să afirme dreptul la viață al națiunii noastre și au știut să conducă barca statului nostru în mijlocul furturilor cari amenințau să o înghită; în sfârșit, au partea lor de merit și poate, cea mai hotărâtoare, ostașii de toate gradele și din tot întinsul României, cunoscuți, sau necunos-

cuți și cari pornind într'un avânt înaltător dela odihna vetrelor lor, au înțeles că menirea lor e a dezrobi cu prețul oricăror jertfe chiar, vetrele fraților de dincolo de hotare. Și această menire, după exemplul sublim a Suveranilor lor, ei și-au îndeplinit-o fără șovăire și fără precupețirea nici unei jertfe, în lupta grea și lungă a dezrobirii fraților și reîntregirii Neamului!

„Unirea“ este, cu un cuvânt, deopotrivă opera tuturor Românilor din generația de astăzi, ca și a acelor din generațiile trecute, cari au crezut în ea și au luptat pentru ea. Singurii cari, fără nici o îndoială, cu drept să fie puși la loc de cinste, sunt acei cari, în războiul de desrobire sau în lungul șir de ani de asuprire a Românilor subjugăți, au căzut în luptă, răpuși de glonț, de boală sau de ștreangul asupritorului.

A ne precupeți noi, cei vii, unii altora partea de merit ce ne revine în înfăptuirea acestui ideal mare, este o greșală făcută de prezentul și viitorul neamului și o impietate față de cei trecuți în veșnicie, înainte de a fi văzut mântuirea neamului lor.

Odată înfăptuită unirea politică, ne-am găsit față în față cu o problemă nouă, cu un nou ideal de viață, acela al „unificării“. Ce se înțelege prin unificare, ce s'a făcut pentru înfăptuirea ei, și ce ar trebui, după părerea noastră; să facem, o vom spune în articolul viitor.

General de Divizie
N. PETALA.

EVANGHELIA NOASTRĂ

Să fim noi toți Români una!

Una să fie nația românească, și atunci vom fi, printre celelalte nații, ca la un luceafăr între stele, căci așa este soarta noastră: ca să fim o lumină, o călăuză a lumii. Și da, acum suntem una. Dar multe am îndurat până să ajungem aici, și tot mai rămân aici și colo spinul vrajbei. De ce?

Este știut că aceluia cărora Dumnezeu le-a dat o mare soartă pe acest pământ, le-a dat și crude suferințe cari să-și încerce. Dar vrednici sunt aceia pe cari ispita nu-i abate dela soarta lor. Așa este rostul lumii: ca ea să se înalte prin suferință. Așa este drept, așa este firesc să fie: să i se dea fiecăruia după meritul său, — adică să i se dea fiecăruia bucuria suferinței sale.

Dumnezeu ne-a dat nouă Românilor una din cele mai bogate și mai frumoase țări; și un suflet mare care trebuie să fie o pildă de măreție; și o limbă dulce ca un fagure de miere; și cântece cari vor fi odată printre cele mai înalte muzici din lume; și o dragoste de țară adâncă până la credința în Dumnezeu; și o unire sfântă de puternică. Dar tocmai de aceia noi am avut și avem dușmani mulți, cari au cântat și caută, prin toate mijloacele, să ne răpească țara, și să ne strice sufletul și limba și cântecele și credința și sfânta noastră unire românească. Ci să nu ne lăsăm ispitiți. Dușmanii noștri au venit și vor veni cu răul nu numai pe față, ci și cu bine prefăcut, cu dulci cuvinte viclene,

ca să ne abată dela marea noastră soartă. Ei ne imbie ca să nu mai vorbim așa cu drag limba noastră românească. Și ei ne mai îndeamnă să nu mai fim așa uniți nici chiar în credința noastră. Dar noi să nu uităm că în fața românismului trebuie să lăsăm la o parte toate ispitele și toate neînțelegerile d'între noi. Să nu avem nimic mai drag pe lume ca limba românească, și nimic mai sfânt ca unirea d'între noi. De vom auzi pe unii că vorbesc mai cu plăcere altă limbă decât pe cea românească, să le spunem: Vorbiți românește. De vor fi unii cari vor crede că noi putem fi uniți numai până la credința în Dumnezeu, dar că în această credință noi putem fi despărțiți, să le zicem: Dumnezeu care a voit unirea d'între noi, nu poate să voiască desunirea noastră. Noi nu cunoaștem altă lege decât legea românească. Întru Christos credem cu toții, dar blânda învățătură a lui Christos este una, și ea trebuie să fie aceeași pentru toți Români. Aceia cari vor veni să ne despartă în numele lui Christos nu ne sunt prieteni, ci dușmani cari urmăresc pieirea noastră. În numele lui Christos se face țărâra iar nu slăbirea noastră. Să știm că datoria noastră cea mai mare pe acest pământ este, înainte de toate, aceea de a fi Români. Noi vom împlini cu adevărat legea lui Dumnezeu numai atunci când vom trăi și vom muri toți Români în aceeași lege, în legea românească, una și aceeași, sfântă — și nedespărțită pentru noi toți Români. Prin această lege, de o rară noblețe, căci ea înseamnă împreunarea dragostei de patrie cu dragostea de Dumnezeu, noi suntem urșiți a fi o lumină a lumii.

Marin Ștefănescu,

Către Invățători

Fraților! Tocmai în momentele mai grele ale vieții noastre dăscălești, când ni se cere „muncă multă”, și când ne ducem viața cu greu, o mână binefăcătoare ni se întinde de sus, tocmai în zilele cele mai vesele ale poporului, și ne zice: „Bine v'am găsit și cu D-zeu înainte!”

E revista „Cultura Poporului”, condusă de cei mai învățați oameni ai Clujului. Intelectuali din vârful piramidei s'au gândit la nevoile poporului, și-au întins mâna spre noi, căci dacă e vorba de o refacere sănătoasă a țării noastre, apoi cu toții trebuie să ne îndreptăm gândul către popor, către cultura lui, către ridicarea lui din întunericul în care zace. Noi suntem acei ce ducem greoaia sarcină pe umeri și deci să ne bucurăm de ajutorul ce-l primim.

Toți intelectuali și în special *dascăli* — de la cel din urmă suphitor din învățământul rural și până la Ministrul Instrucțiunii — trebuie să fie preocupați de această mare grijă.

Dacă războiul de arme s'a terminat, apoi războiul contra întunericului dela sate e mult mai mare și avem nevoie de arme mai mari și mai bine organizate. Cu sabia (scoasă) în mână ați fost în fruntea războiului de arme, cu flacăra luminei sunteți acum în fruntea războiului cu întunericul.

Faceți să inflorescă pretutindeni școlile căci ele sunt armele cele mai sigure pentru lupta noastră.

Școala primară mergând mână în mână cu cea secundară din mijlocul satului, va da roadele cele mai bune. Am experiat și știu.

Faceți ca revistele poporului și în special „Cultura Poporului” să treacă, nu numai prin mâinile D-tra, ci și prin mâinile gospodarilor D-tra.

Numai *munca* ne poate aduce adevărata *tericire* și nu averea.

Gândiți-vă că posteritatea își rezervă drepturile ei.

Gh. Roșu,

Invățător și student în Filozofie
Com. Uidești-Jud. Suceava.

ISTORIA NEAMULUI ROMĂNESC

Năvălirea popoarelor barbare

Dela locuitori satelor, barbarii se mișcă să fure vite, apoi să le ia biruri (dări), dar dela o vreme nici satele nu mai pot răbdă și populația începe să caute adăpost în munți. Aici nu mai vin barbarii, căci le era groază de ridicăturile acelea, cari se ridicau până'n nori, dar le era mai ales groază de codri întunecați, în cari îi pândia primejdia nevăzută a morții. Aici în munți a început deci să se plămădească o nouă viață românească în curs de mai multe sute ani. Viața aceasta l-a făcut pe Român păstor și numai în al doilea rând agricultor.

Pe lângă Goți și Vandali s'au mai pregătit în Dacia și Gepizi,

un popor de aceeași viață. Nici Goții, nici Vandalii, nici Gepizii nu s'au amestecat însă cu Daco-Romanii, căci nici când nu au trăit în tovărășire cu aceștia. De aceea nu avem rămășițe dela ei nici în limbă, nici în obiceiurile noastre.

Impăratul Aurelian, care a domnit dela anul 270 până la 275 după Christos, a trecut cu oaste în câteva rânduri Dunărea, ca să curețe Dacia de barbari.

Dar nu a izbutit, căci popoarele barbare nu năvălau numai de partea aceasta, ci și de alte părți ale împărăției romane. El se hotărî atunci să retragă trupele și funcționarii din Dacia,

precum și pe acei locuitori, cari nu vor mai vrea să rămână în Dacia. Au plecat cu oștirea și cu ceata slujbașilor, la cari s'au alăturat și ce au mai rămas din populațiunea orășenească, și trecând Dunărea s'au așezat în orașele din partea de meazăzi a acestui râu, în provincia romană numită până atunci Moesia, care primește acum în numele Dacia Aureliană. Poporul legat însă de pământul strămoșesc a rămas însă pe loc înfruntând, la adăpostul munților și al codrilor și năvălirile celorlalți barbari.

Acum se arată în preajma munților noștri un nou popor, mai sălbatec decât toate cele cari veniseră până acum. Erau Hunii, cu cari se laudă Ungurii, că ar fi străbunii lor. Erau mulți, câtă frunză și earbă, bărbați trăind tot pe cai, unde mâncau și dormeau, iar femeile lor și prada strânsă în căute. Erau de-a urîtenie ne mai pomenită, îmbrăcați în zdrențe, cari trebuiau să cadă singure de pe ei, ca să-i vadă de altele. Și aceștia aveau groază de munți, unde soimii romani puteau trăi nesupărați. De aceea Hunii se așază în câmpia Ungariei. Ajungând sub stăpânirea unui singur rege, numit Atila, căruia scriitorii din acele vremuri îi zec *biciul lui Dzeu* au făcut năvăliri împăimântătoare în toate țările împărăției romane. Dar sunt băteji pe urmă și Franța, unde Romanii și Goții împreună li s'au împotrivit. Murind și Atila, semința Hunilor se risipește ca făina orbilor, așa că numai numele le-a mai rămas.

O singură dată se pomenesc de prin vremurile acelea de o atingere între Huni și Romani. Atila avea să-și serbeze căsătoria cu o Germană. La nunta lui au venit trimiși dela toate popoarele, ce să-i aducă daruri. Despre aceasta se istorosește într'un cântec bătrânesc al Germanilor, numit Nibelungenlied. Se spune aici, că între ceiaze au venit la nunta lui Atila cu daruri, a fost și *Rumunz der Wichenherzog*, adică „Românul, ducele Vlahilor (al Românilor)”, care era întovărășit de o ceată mare de arcazi. Aceștia apropiindu-se de palatul de lemn al lui Atila, au tras cu săgețile, de mulțimea cărora s'a acoperit lumina soarelui.

Au venit apoi Avarii, crezuți tot pe câmpia Ungariei și stânzi de pe fața pământului de către oștirile lui Carol-cel-mare, împăratul Francilor.

Au venit și Bulgarii, dar aceștia au trecut curând Dunărea și s'au așezat peste Slavia de-acolo,

pe cari i-au supus și le-au dat numele lor, Bulgarii persându-și însă limba, dar păstrând sălbăticia turanică până'n ziua de azi.

Încă de pe timpul Hunilor începuse a se arăta în Dacia noastră Slavi, popor fugit de groaza Hunilor, mai apoi și de a Avarilor. Erau mai blânzi decât toți barbarii veniți până atunci pe la noi, erau fugari prizonieri de dușmani, ceea ce poate încă a făcut de nu se arătau așa prădători. Fugind de groaza sălbatacilor, ei ajung până la lăcașurile adăpostite ale Românilor. Mulți s'au așezat prin văile Daciei, întemeind pelângă râuri și gârle sate, unde se ocupau mult și cu agricultura. Când au început să coboare. Români dela munte spre șes, care li-se părea mai liniștit, s'au amestecat cu acești Slavi, iar aceștia împunându-se prin trecerea celor mai mulți dintre ei dincolo de Dunăre, cei rămași s'au contopit cu Romanii așa de tare, încâ nici urmă nu le-a mai rămas printre noi. Dar ceva tot ne-au lăsat: multe nume de hotar, de ape mai mici, de dealuri, chiar și vorbe în limbă, mai ales și de cele cari arată treburi de-ale agriculturii. Căci după ce ne-am adăpostit în munți, ocupațiunea de căpetenie a Românilor a trebuit să fie creșterea vitelor și a oilor, așa că agricultura a rămas mai îndărât. Și cu toate că noi

am păstrat din limba vechea romani numirile tuturor cerealelor (grâu, secară, orz etc.), precum și al unor lucrări agricole (areu, sămănașul), unele le-am uitat în câteva sute de ani petrecute numai în munți, așa că lăsându-ne spre câmp și dând de Slavi, am împrumutat dela ei multe vorbe, de cari a veam trebuință pentru a noastră lucruri uitate, ca de pildă plug, greblă, miște, ogor și alte multe. Mai târziu, când am intrat în legături bisericești cu Slavi din sudul Dunării, am mai primit în limba noastră și alte cuvinte slave, fără ca acestea să schimbe însă firea romanică a limbii noastre.

Au mai năvălit în Dacia noastră și alte două popoare turanice: *Fecenegii* și *Cumanii*. Aceștia au dispărut, fără să lăsa altă urmă, decât unele nume.

Nu este popor pe fața pământului, care timp de o mie de ani să fi suferit aceea ce a suferit poporul românesc dela atâtea popoare sălbatice. Și cu toate grozăviile, cari i-au amenințat viața neamului nostru a rezistat și astăzi e mai tare și mai bine încheșat decât oricând. Aceasta avem a mulțumi înainte de toate ajutorului Celui-de-Sus, avoi și vâjoseniei neamului nostru, de cari ca de o stâncă s'au frânt toate valurile barbare. Victor Lazăr

Doi oameni stau...

Pe cerul serii infloresc lalele
Cu câte-o stea de aur în potir.
Tranșeele veghiază paralele
La nesfârșit, ca guri de cimitir.

Doi oameni stau cu gând să se omoare.

În două case, 'n două limbi,
deodată,
În geam cu crinul unei doi copii,
La fel în cămășuța lor curată,
Se roagă, Doamne, tatăl lor să-l fti.

Doi oameni stau cu gând să se omoare.

Și-n două case, două mame plâng
Și la icoane îndurare cer...
În zori. Atac. Tranșeele se frâng.
Sub sângerarea unui singur cer.

Alți oameni stau cu gând să se omoare.

Ion Pillat.

Foita Gazetei „Cultura Poporului”

Frații Goleșcu

Ziarele au anunțat că au fost aduși și înmormântați la București, cei doi frați Goleșcu, morți în războiul de reînțregire a neamului.

Moartea eroică a fraților Goleșcu, pentru patrie, nu trebuie să treacă neobservată, căci eroismul lor arată că războiul nu a fost făcut numai de țărâtime, ci și de fii boierilor.

S'ar face o mare nedreptate, când, luați de valurile unei democrații rău înțelese, s'ar nesocoti partea pe care a adus-o și clasa boierească, la eliberarea nouelor provincii. Au murit alături de țărani, fii de boieri vechi, ca feciorul lui

Petre Carp, ca bătrânul Donici, sergentul de peste 70 de ani, mort în fruntea unui escadron de cavalerie și alți boieri. Printre ei au fost și frații Goleșcu, unul ofițer și altul sergent.

Goleștii, de felul lor din Muntenia, sunt urmașii unei familii vechi boierești. Din această familie a ieșit Dincu Goleșcu, care a înființat școli pentru popor și care la începutul veacului trecut a scris o *Insemnare* despre felul cum trăesc popoarele civilizate, pe unde umblase pe banii lui. În cartea aceasta Dincu Goleșcu sfătuia pe boieri să fie buni și drepiți cu țărani și să se le-

pede de apucăturile rele. Un alt Goleșcu, străbun al celor doi eroi, a fost Iordache Goleșcu, care a trăit pe la începutul veacului trecut și care era vestit prin patriotismul lui și prin lupta pe care o ducea contra Grecilor. El a scris cărți în limba românească, într'o vreme când limba noastră era nesocotită și când intelectualii români scriau în grecește, franțuzește și alte limbi, fiindu-le rușine cu limba lor. Iată ce lecție de patriotism le dădea boierul Iordache Goleșcu.

Dintr'o astfel de familie, cei doi eroi, au moștenit cele mai frumoase însușiri. Doveda au făcut-o când, deși puteau să scape de războiu, au alergat împreună cu țărani, să apere patria. Ba unul dintre ei, a mers pe front numai cu gradul de sergent, arătând

sergenților, ieșiți dintre țărani, că unui boier nu-i este rușine că nu este ofițer.

Dar pilda celor doi frați Golești ne mai amintește încă un lucru.

De obicei, în luptele politice, se aude adesea de boierii care apasă pe țărani. Să fim drepiți și să spunem că una sunt aceia care apasă pe țărani și alta, boierii de viață veche. Boierimea neaș românească a fost tot atât de foloșitoare neamului nostru, ca și țărâtimea.

Țările românești Moldova și Muntenia s'au păstrat și s'au scăpat dela moarte sub barbari, sub Turci și sub Greci, cu ajutorul boierilor. Boierii, ca cei de felul Goleștilor, conduceau pe țărani în luptă și ei luptau și mureau alături de țărâtime, în luptele lui Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul.

Astfel că fapta celor doi frați Goleșcu, este ca o virtute seculară pe care întotdeauna a avut-o boierimea română.

Virtutea aceasta ostășească și dreptatea cu cei mici, a lipșit și lipsește, nu la boierii de neam ci la o clasă de vântură — țară, care — și zic pe nedrept că sunt boieri, dar de fapt ei sunt ciocii, adică corcitură. Nu trebuie să aruncăm păcatele ciocoimei, în seama boierimei. Trebuie să facem deosebire între unii și alții. Boierimea românească, aceea care în trecut a păstrat neamul nostru, suntem dator să o iubim și să o respectăm ca și pe noi înși-ne și să nu vedem în ea un dușman, când de fapt ne este prieten și frate, care luptă și moare alături de țărâtime, pentru mărirea țării.

Radu Dragnea,
Șef-redactorul ziarului „Patria”

10 Maiu...

Este în istoria României, de sigur, ziua cea mai plină de amintiri mari, cea mai evocatoare de fapte strălucite, cea mai legată de întreaga luptă și de întregul zbucium al Neamului, spre un ideal ce trebuia să se înfăptuiască. Și de aceea, an cu an, ea strângea pe toți cei ce se închinau pios pe altarul Patriei, la datoria comemorării trecutului, pentru că să însemneze în sufletele lor, ieri, sărbătoarea nădejzii, iar azi, ziua cea mare a bucuriei!

10 Maiu 1866: O țară renăscută din urgia luptelor celor mai grele și a stăpânirilor celor mai vitrege, primește pe Domnitorul chemat din depărtare, și în care ea își strânge de acum toate nădejzile viitorului. Clipă hotărâtoare în istoria ei, ea a fost menită să desăvârșească opera de reînviere a generații dela 1848; urmând Unirii dela 1859, ziua de 10 Maiu 1866 înseamnă înfăptuirea celui de al doilea punct din programul patrioților revoluțiunii. Ceace nu se putuse obține de bună voie, dela Conferința dela Paris, se înfăptuia astfel după câțiva ani, prin manifestarea energică și hotărâită a voînții poporului român. Liber pe destinele lui, el a înțeles că hotărârile sale drepte și logice, luate în interesul sfânt al Patriei, trebuiau realizate cu orice preț. Și astfel, după un lung și greu sbucium, realizarea acestor hotărâri fu consfințită la 10 Maiu: Carol I, intră în Capitala nouci sale țări, în aclamațiile entuziaste ale poporului, și în bucuria legitimă a conducătorilor lui. Era, netăgăduit, o mare biruință și o fericită prevestire, în această întemeiere a primei dinastii naționale. Și mai era încă o strălucită încununare a uriașei strădinite spre mai bine a unei falange de patrioți, în fruntea căreia, bărbați ca Costache Rosetti, Ion Bratianu și Mihail Cogălniceanu, știuseră s'ă binemeriteze dela Patrie...

10 Mai 1866 fu astfel ca un prolog al marilor zile ce aveau să vină în urma a grăbită și norocoasă a anilor următori, în care conducătorii României, aduseră pe țara pe care o iubeau, la noi noastre dinastii, și printr'o spontană și înțeleasă înțelegere de dragoste și de credință poporul ratifică din prima zi a sosirii noului Domn, alegerea făcută. Calea spre biruința din urmă, fu astfel însemnată într'o zi de 10 Mai...

10 Maiu 1877 fu cea de a doua etapă a luptei noastre. Zi a „independenței“ ea a primit botezul primelor noastre jertfe, după atâția ani de înfrigurată așteptare. România nouă, mândră de origina ei, încrezătoare în destinele ei glorioase în menirea ei în Răsăritul Europei, România unită și încheată sufletește, arunca cu putere jugul care o asuprise atâtea veacuri. Privind cu încredere în viitorul care trebuia să aducă neapărat „împlinirea scripturilor“ și nepregetând o clipă la prețul jertfelor ce trebuia să înscrie, România dela 1877 porni pe singura cale care o putea duce la întreaga ei mântuire: Lupta! Și lupta aceea, începu și se urmă de atunci, cu cea înverșunare vitejească și cu acel avânt generos, care au făcut fala poporului românesc...

10 Mai 1881 veni apoi, ca zi de răsplată, ca zi noroc, ca zi de fericire. Era încununarea eforturilor și jertfelor făcute de noi; era rezultatul operei de cultură și de luminare ce se începuse cu atâta răvnă; era rodul muncii cinstite și neîntrerupte de organizare și de consolidare a țării; și era mai ales, exteriorizarea minunii de înălțare, înfăptuită în ani atât de puțini, de un popor încă așa de mic!

Proclamarea Regatului Român, în înțelesul minunatelor înfăptuiri de până atunci, îmbracă astfel în conștiința neamului românesc de pretutindeni, haina simbolică a celor mai sfinte nădejdi, de pentru mai târziu...

Și soarta care ne ducea spre împlinirea menirii neamului nostru, ne deschise, mai curând decât puteam nădăjdui, larg, poarta înfăptuirilor pentru viitor. Și astfel, ne aruncăram în vâltoarea marelui războiu, într'una din clipele cele mai grele pentru jertfele ce ni-se cereau. În întunerecul însă care încercuia lumina nădejzii poporului românesc, străbătea glasul de durere al Ardealului și a Bucovinei, și acest glas de durere, dădea puteri noi oștilor dezrobitoare. Dar zile grele veniră; zdrobite în avântul lor către plaiurile visate ale Daciei de odinioară, oștile române se retrăgeau, luptând pas cu pas spre Moldova, celei mai uriașe rezistențe. Luptând în față cu dușmanul, oștile noastre avură să înfrunte în calea spinoasă a retragerii lor privelistea dureroasă a calvarului poporului, care fugea în față năvălirii vrajmase. Iar apoi, când în Moldova, se începu a se reface pentru o nouă luptă ostirea învinsă o clipă, moartea cealaltă, moartea molimei celei mai îngrozitoare, adusă de armatele rușești din pustuirile țării lor seceră fără cruțare, în rândurile noastre...

Și totuși nimeni nu pierde nădejdea! Geniul bun al Neamului veghia la crestetul suferințelor noastre. Și minunea se întâmplă tot într'o zi de 10 Mai.

Atunci când mulți începuseră să piardă nădejdea reînvierii încercatei oștiri, atunci când unii, mai slabi, nu mai așteptau altă mântuire decât din afară, atunci când clipele păreau mai grele ca oricând, asemeni paserei Phönix, care renăștea din cenușă, oștirea română renăscu din morminte și din lazarete.

10 Mai 1917 fu ziua reînvierii Naționale. Pe platoul Șorogarilor, din jurul lasilor nădejzilor și suferințelor noastre, Regele și Regina Țării, priviră defilând prin fața lor. Armata! Și nu mai era umbra de ieri a unei armate învinse, ci era o armată mândră, plină de vlagă și de încredere, și dornică de a birui.

Regele și Regina au plâns atunci lacrimi de bucurie iar dintre străinii cari priveau la împlinirea acestei minuni, cei mai mulți plecară înțelegători capul, spre glia strămoșilor noștri!

În înșiruirea grabită dar norocoasă a anilor, o altă zi de 10 Mai, strălucește, în lumină primăverii celei mai pline de lumină pentru noi.

10 Mai 1921. Frunțile se pleacă spre țărâna în care azi dorm cei ce au răspândit această nouă lumină de fericire, iar gândurile noastre își iau zborul spre lumea amintirilor celor mai sfinte ale celui mai mare trecut...

Și anul acesta, ca în toți anii vor trece oștile prin fața admiratorilor ochi ai mulțimei, și anul acesta vor fâlfâi steagurile zdrențuite, în vânt.

În trecerea lor mândră însă, nu va mai fi unul care să nu se cuprindă de mărețul ritm ale epopeii scrisă între două zile de 10 Mai. Și în scrisul minunat ale acestei Epopeie nu va fi unul care să nu citească, urmarea, după două mii de ani, a povestii Soldaților Romei.

Căci în adevăr, în pasul de paradă al ostașilor noștri, în ziua aceasta de 10 Mai, va fi tot sufletul legiunilor romane, în mersul mândru al triumfului lor!

10 (23) Mai 1921.

Vintilă Petala.

Sfârșitul bolșevicilor

Menorocirile Rusiei — Poporul rus se deșteaptă

Ca urmare a acestor stări de lucruri, în țara, în care altădată se mânca cea mai multă pâine din toată lumea — acum nu se găsește pâine de loc. Și când se găsește, se plătește până la 3000 de lei kilogramul!

Oamenii își omoară foamea cu burueni, cu rădăcini, cu scoarță de lemn și cu pământ. Fericire bolșevică.

Nu este nici sare. Dar de vreme ce făină nu-i, carne nu-i, lipsa sărei parcă nici nu se simte așa de mult.

Meseriile și negoțul — tot la fel. Nu este fier. Nu sunt cărbuni. Locomotivele încălzesc cu lemne, dar cu lemne smulse din garduri și din clădiri dărâmate; căci alte lemne cu greu se găsesc în țara, care are cele mai întinse păduri. Cum se poate juca acesta?

Iată, cum se poate: Dea lungul drumurilor de fier și în apropierea orașelor și sateelor țărani au dat foc pădurilor, ca să scape de corvezile, la care erau duși cu putere armată, ca să taie lemne.

Nu se prea pot face transporturi pe căile ferate în felul acesta. Dar nu se fac nici pe șosele, fiind stricate, iar podurile fiind arse. Și apoi cu ce s'ar face, când, după dările de seamă ale sovietelor abia a mai rămas câte un cal la 300 pogoane (jug.) de pământ.

O urmă de viață mai ome-

nească se mai găsește în Rusia numai în satele cele mai ascunse și mai îndepărtate de orice drumuri, pe oamenii sovietelor n'aveau ce să caute, adecă tocmai în satele cele mai prăpădite.

4. Deșteptarea poporului rus.

A suferit poporul rus și pe vremea împărăției țarilor din pricina dirigătorilor răi și din pricina boerilor ruși, cari n'aveau nici gând să îmbunătățească traiul poporului muncitor. Dar ce au fost toate suferințele din trecut, față cu marea menorocire, ce îl paște acum!

Sovietele își apără stăpânirea cu mitralierele — cât pot. Dar sunt semne de stule, că nici cu mitralierele, nici cu tunurile nu vor putea să și-o mai apere multă vreme.

Poporul rus se deșteaptă după atâtea suferinți și începe se vadă limpede de unde îi vine menorocirea.

La 28 Aprilie s'au încheiat alegerile pentru înnoirea sovietului din Moscova. Numai la Moscova au fost aleși 50 deputați potrivnici sovietelor. În ținutul Caluga sovietele au câștigat 112 mandate; dar și dușmanii sovietelor au răzbit cu 95 de mandate. Tot astfel la Kovalin sovietele au pus mână pe 32 mandate; dar în ciuda tuturor volnicilor și partidul contrar a câștigat 24 de locuri.

Dar lupta nu se dă numai în jurul alegerilor. Răzvrăti-

rile se țin lanț în toată țara. Siberia, mai ales, pare a fi cu totul sub stăpânirea revoluției potrivnice sovietelor până la poalele munților Altai. În orașele Minsk și Bamaul sovietele au fost desființate și cârmuirea se găsește în mâinile cetățenilor dușmani sovietelor. La Omsk și la Kainsk sunt lupte în dârjite... Gazetele sovietelor sunt pline de apeluri tipărite cu litere grase pe fața dintăi a gazetelor, în cari se spune:

„Toată lumea să se ridice la lupta împotriva răsculașilor din Siberia!“

S'ar părea, că se apropie vremea unor mari schimbări în Rusia sovietelor evrești.

Lucian Bolcaș.

15 Mai 1921.

Mii de gânduri zbor astăzi deasupra ta, Cluj, oraș ales să aduni în fine, mila și grija atâtor inimi de femei venite din marea noastră Românie, milă și grijă dată din belșug vouă micuți orfani ai marelui război.

Mii de suflete din toate unghiurile țării, s'unt astăzi venite la tine Cluj; toate durerile uitate o clipă s'au scuturat din amorzeala lor, și din multe răni ușor închise, sângele curge iarăși încet.

Pământul e ferbinte de căldura furată din corpurile celor ce l-au acoperit și nu ne dă nouă, celor ce-n zădar l-au așteptat, de-cât atâtea cât ne trebuie să ne amintim de ei, de micuții lor orfani, cari i-ai lăsat nesprijiniți pe pragul vieții și cărora suntem dator să le dăm prinusul dragostei, milei și grijei noastre. Căci dacă părinții lor căzând în lupte, în groaza ultimei clipe a vieții și-au văzut tovarășa singură în lume, copiii orfani, astăzi inima le va fi veselă privind cu drag deasupra ta, Cluj, cum de 3 zile, o lume de femei străine, străbate străzile tale în plină grijă de soarta micilor orfani. Voi cei de Sus, părinții lor, fiți mulțumiți; mii de inimi generoase își sacrifică cu drag o parte din viața lor pentru micii nevinoși; mila și bunătatea ce străbat atât de ușor în inima femeii, să fie pentru voi cei de Sus, garanția zilei de mâine a micușilor voștri dragi, lipsiți de mângâierile și sărutările voastre, dar încunjuțați din belșug de dragostea nobilă și mărinimoasă a celor ce le port de grijă! Amintirea voastră, trăește în ei; și datoria noastră sfântă, e să le arătăm menirea viitorului lor, și, să-i facem să nu uite că au fost și ei când-va ținuți pe genunchii unui tată bun și blând, ce le mângâia părul și-i strângea cu drag la piept; să-i creștem și să le strecurăm în suflet dragostea, acestui pământ în care dorm cei ce le-au dat viața.

Florica Lupășcu.

Birurile cele nouă

Totdeauna și în toate timpurile când nevoile țarilor au puzat biruri pe popoare, sau ridicat nemulțumiri și mulți oameni, chiar dintre cei înțeleptori, cu gând că ei ar fi pus biruri mai drepte și mai ușoare, și-au unit glasul cu nemulțumirii.

Mărirea birurilor, îngreunarea dărilor nu a fost nici odată pe placul mulțimei, fiind că mai totdeauna nu s'a adus la cunoștință maselor largi, nici la ce folosesc banii adunați, nici cum se cheltuiesc și nimeni nu a dăslușit popoului, de ce are datoria să plătească dădii către stat.

Vechea stare de lucruri în plata birurilor, când și cel sărac și cel bogat ajuta visteria statului mai la fel, s'a văzut că nu este dreaptă și legiuitoarea noastră ca și legiuitoarea altor țări, au potrivit noile biruri după puterile oamenilor, hotărând ca aceia ce câștigă mai mult să plătească biruri mai mari, iar cei mai sărmani să ajute la cheltuețele țării cu mai puțin.

După această dreaptă chibruț urmează să plătim și birurile cele noi.

noastră, a trecut priamari și grele încercări. În anii de război, cheltuețele statului s'au mărit și veniturile au scăzut, fiindcă mai tot poporul a fost sub arme și munca lui obisnuită, la câmp, în mine, în ateliere, în fabrici a fost micșorată.

Pe urmă au venit vremuri și mai grele. Dușmanii ne-au stăpânit doi ani, jumătate din țara noastră veche, jefuindu-ne avutul răpind tot folosul muncii poporului rămas în sclavia lui, punând biruri grele. fără ca în schimbul acestor biruri, să facă ceva pentru țărișoara cotropită.

Frații noștri, pe cari armatele noastre biruitoare i-a scos din subjugarea neamurilor streine, cât amar de ani au fost îngropați cu dări grele în folosul streinilor! Ardealul, Basarabia și Bucovina ne pot spune acum, câte dări au stors vechii stăpânitori din munca de rob a bietului popor!

Astfel, astăzi, când știm că plătim biruri, fiecare după puterea și avuția lui și pentru țara noastră, pentru folosul nostru Românesc, trebuie nu numai să plătim să fim mândri că le plătim pentru întărirea țării noastre.

Cu aceste biruri, se plătesc datoriile ce le-am făcut în războiul nostru victoria care ne a scăpat de stăpânirea streină. Și dacă ne-am aminti bine, ce nu am fi dat oare în acele vremuri să scăpăm de răutatea vrășmașilor noștri? Care dintre noi nu ar fi dat tot avutul, numai să se bucură odată de stânta libertate.

Cu aceste dări ținem ar-

mata care ne păzește hotarele de lăcomia dușmanilor ce se uită cu jind după prada scăpata din ghiarele lor. Cu gozoganii adunați, țara ne face școli, tribunale, biserici, spitale, drumuri, sate și orașe, străduindu-se, să ne aseze în fruntea popoarelor, așa cum se și cuvine neamului nostru mândru. Dacă am judeca așa ca aceia ce vor pieirea țării noastre și am hotărâ să nu plătim biruri, țara nu ar mai avea cu ce ține armata, școlile, judecătorii, bisericile, spitalele și toate celelalte așezăminte de folos. Și când am da de nezezuri, cât nu am da să scăpăm de ele. Nu ai da toată averea fiind bolnav să te locuiești când nu ai avea unde îți căuta sănătatea? Nu ai plăti mult cu multul să trimiți o veste copiilor tăi dusi în streiți, când nu ar fi cine îți scrie, ne având școli?

Și nu ți-ai prăpădi toată gospodăria când ar năvăli dușmanii să-ți cotopească țara, când nu ai mai putea statul să și țină armata, fiind că tu a fost greu să dai o parte din câștigul tău?

Cât am cheltui, fiecare dintre noi pentru înlesnirile mari și mici ce ni le face astăzi statul, atunci când nu ni le-ar mai putea face el!

Acestea toate urmează să le înțelegem noi Români și să nu ascultăm îndemnul acelora ce ne doresc răul țării noastre. Să priviți cu luare aminte în jurul nostru la neamurile streine ce trăiesc în țara noastră și o să vă nimunați de birurile ce fiecare strein le plătesc celor de un neam cu ei, spre a se aduna banii trebuitori să și clădească școli și biserici, să scoată jurnale în limba lor, să poarte lupta cu ori ce chip împotriva noastră. Dar, ia să facă socoteala și muncitorii ce au fost atrași de minciunile streinilor de neam și sau adunat sub „steagul roșu”, ce biruri plătesc din munca lor spre a ține pe trai luxos leota de conducători ce nu mai muncesc nimic și trăiesc pe spinarea bieților meseriași! Câți bani dă pe an sub așa zisă formă de cotizații săptămânale!

Acestea sunt birurile împilate, ce nu trebuie să plătească fiindcă din ele nu trag nici un folos muncitorii pentru ei și pentru țara lor.

Înțelegând acum că banul nostru dat statului, slujește la binele nostru Românesc; înțelegând că noile biruri, sânt drepte, fiindcă sarcina, este după puterile și veniturile fiecărui dintre noi, să le plătim ca bucurie și plata acestor dări să fie întâia grijă a tuturor acelora, cari ne iubim țara mărîtă și dorim să o ferim de tot răul ce stă la pândă ascuns și între noi, și la hotare. V. Stănescu

MUNCA CERERI ȘI OFERTE

Gazeta noastră sprijinind cu drag pe toți muncitorii cinstiți și liniștiți le stă în ajutor spre a găsi totdeauna de lucru. Muncitorii de toate breslele, când caută locuri prin ateliere și fabrici, ori servicii, ne vor scrie cartele cu numele lor, cu adresa deslușită, arătând meseria și plata ce o cer. Noi vom tipări cerețile acestea fără plată. Tot în aceasta coloană, vom publica și cerețile făcute de fabrici, ateliere sau patroni pentru muncitorii ce le sânt de lipsă.

Ion Marchis plugar din Comuna Sacă Posta Budureasa, Beiuș Jud. Bihor, caută de lucru în fabrici sau la orice altă muncă potrivită lui.

Se caută una sută de muncitori pentru tăierea unei păduri de salcie aflată pe malul Dunărei lângă Calafat. Plata va fi făcută după munca fiecărui venind muncitorului cel puțin 40 lei pe zi, tain și (pâine) plata drumului.

Muncitorii sânt cautați de Domnul inginer Gh. Vasiliu din Calafat Strada Bratianu No. 3 Jud. Dolj.

De vorbă cu ceilalți noștri

G. Roșu. — Cât de mare ne este bucuria că apostolii neamului nostru ne înțeleg și ne ajută în opera noastră de bine.

Ce mângâiere ne aduc sufletele noastre frumoasele Dv. rânduri, acuma când încep dușmăniile să incolțească, demagogia să se agite și patimile, celora ce nu le convin îndreptarea spre bine a neamului, să se manifeste.

„Am citit gazeta Dv. cu nesăfârșit cu rând, de la început până la sfârșit și am văzut că, din fiecare frază reese un sfat, o învățământ. E gazeta ce ți spune: Cel ce munște are dreptul a trăi. E revista care plămădește întregirea sufletească a neamului nostru și care strigă: Sus frunțile Români, a voastră-i România-mare, Voi ați înfăptuito!”

Am citit cu bucurie cuvintele D-tale de mai sus, la cari Directorul nostru își va răspunde neîntârziat, și răspunsul s'au, o să-l trecem și la această rubrică ca să-l cunoască toți prietenii noștri

G. Ursulea. — Arată-ne Dv. programul activității ce vă propuneți să desvoltați pentru noi și condițiunile ce gândiți că ni le-ați putea propune.

Stănilă R. Am înaintat reclamațiunea dumnitale celor în drept.

Posta redactiei

R. S. — În numerile viitoare.

P. S. — Mai încercați.

M. Popa. — Avem conicrarul nostru specialist, totuși mai trimeteți, vom alege.

Thlșeu T. — Da. Se va publica. Celorlalți în numerile viitoare.

INFORMATIUNI

Dar Regelui. Castelul Bran din județul Brașovului a fost dăruit, în semn de neclintită credință și iubire Maieștății Sale Regelui Ferdinand. Castelul fiind deplin renovat, o deputațiune a orașului și județului Brașov a plecat la 15 Maiu la București pentru a prezenta Maieștății sale pergamentul (scrisoarea) prin care acest vechiul castel este dăruit Familiei regale.

Decorarea orașelor Bucureștii și Galați cu crucea de rășbolu Italiană. Regele și guvernul Italiei, dorind a-și arăta admirația pentru vitejile cu cari au fost apărate în rășbolu aceste 2 orașe va trimite pe generalul italian Badoglio să le aducă crucea de rășbolu italiană. Decorarea orașelor se va face cu mare paradă în ziua de 22 Maiu (duminică) după amiază la ora 5. La această mare sărbătoare a neamului va lua parte Maieștatea sa cu întreg guvernul și generalii aflători în București.

Valoarea leului nostru. Leul nostru în săptămâna trecută a fost cumpărat la Paris cu 21 centime și 3/8.

Tot mai strânsă prietenia cu vecinii. Țara noastră a încheiat alianța cu Cehoslovacia. Se spune că Cehii ne vor da vre-o 12 comuna din partea de miază-noapte a Maramureșului, noi în schimb, le vom lăsa 2 comuna, în cari sunt mulți rușeni. Ministrul nostru de externe d-l Take Ionescu va pleca cu ministrul ceh Benes la Belgrad, capitala Sârbiei, pentru a se face învoială și cu ei. Ținta acestor alianțe nu este aceea de a porni rășboia nouă, ci de a avea prieteni pentru cazul, când am fi atacați noi.

Spre știre comercianților. Ministerul de finanțelor a făcut cunoscut comercianților și tuturor celor ce-au vândut mărfuri în anul 1921, că sunt obligați a spune la percepțorate de câtă sumă au făcut vânzări. Cei ce nu vor spune adevărat suma, vor fi pedepsiți până la 10.000 lei și jumătate din darea (impozitul) pe care sunt datori să o plătească statului.

Insământările de primăvară. Tot pământul rămas nesămănat a fost insămăntat, în țara întreagă cu orz și ovăș. Acum sunt pe sfârșite și insământările de porumb (cucuruz).

Grofi unguri și ruși. La Budapeștia s'a ținut o mare serbare de înfrățire între grofi și baronii unguri și ruși. Ungurii au închinat pentru reîntoarcerea țarismului iar Rușii — vezi Doamne — pentru reînștăpânirea Ungurilor pe pământurile ce s'au ținut odinioară de Ungaria.

Praznicul zilei de 3/15 Maiu a fost ținut la Blaj, unde au luat parte studenții dela toate școlile din Ardeal precum și o mulțime de țărani din jurul Blajului. A fost o însuflețire și o frumusețe cum a vrednicit cu drept cuvânt aceasta mărșă zi de pomenire.

Guvernul și exportul (scoateră din țară) a vitelor. Se nădăjduiește că guvernul va permite în timpul cel mai scurt exportul vitelor din țară noastră, care este azi, cea mai bogată țară în vite, din toate lumea.

Incoronarea Regiei. În vederea încoronării Iubitului și viteazului nostru rege, la Alba Iulia, ca rege al tuturor Românilor, primministrul Averescu a vizitat Alba-Iulia, ca să vadă cum merg lucrurile ce se fac pentru acest mare praznic. Se va ridica în cetate o biserică măreață, în care se vor încorona totdeauna regii României-Mari și o poartă de biruință pe care vor fi zugrăvite înfrățiri vitejști din rășbolul trecut. Domnul primministru s'a reîntors prin Teiuș la București.

Englezii și pacea noastră cu ungrii. În camera engleză s'a primit în a treia cetire pacea prin care se recunoaște alipirea Ardealului, Bănătuului, Crișanei și Maramureșului la România. Ministrul englez Curson sfătuiește pe Unguri să trăiască în bună prietenie cu toți vecinii, să nu mai lăcomescă la cea a stăpânit, pe nedreptul 1000 de ani. La întrebarea unui deputat că nu s'ar putea face îmbunătățiri în folosul Ungariei, ministrul englez a răspuns că: nu. Căci chiar și Vilson a recunoscut că dreptatea este de partea Românilor. Camera franceză va vota și ea această pace peste câteva zile.

Impărțirea pământului. Legea pentru împărțirea pământului va fi votată până la 22 Maiu și de Cameră (adunarea deputaților).

Ziua de 10 Maiu se va sărbători în întreaga Țara, luni în 23 (după calendarul vechiu). În Cluj ziua aceasta se va prăzni în mod deosebit.

Sărbătoare la Năsăud. Reîntoarcerea în țară a Principilor noștri moștenitori a fost sărbătorită de cârturarii și țărani de pe valea Someșului, cu mare însuflețire. S'au ținut vorbiri însuflețitoare iar seara studenții au declamat (rostit) poezii frumoase și au jucat o piesă de teatru.

Nenorocire. Lângă Arad a din tren un ceferist și a fost omorât de roalele trenului ce mergea în goană mare. Grijii, călători, de viața voastră.

Un preot ungar care ne bârfește în strălănătate. Se numește Csiki, fost preot reformist aici în Cluj. Umblă ca jidovul rătăcitor, din oraș în oraș scormind tot felul de minciuni despre noi Români. În America a spus că în Ardeal ungrii mor cu miile — copii și bărbați — de frig și foame, că în Ardeal școlile ungrești au fost închise, iar ungrii huiduiți și batjocoriți. Soldații români de prin orașe au puterea să alunge pe preoții ungruri, cari slujesc în biserică ungrește... și câte altele. Românul are o vorbă cuminte: cu minciunea, poți prânzi, dar la cină n'ajungi nici odată. E rușinos însă, că dușmanii noștri scornesc astfel de minciuni, cari de altfel tot în capul lor se vor sparge.

BANCA NAȚIUNEI

SOCIETATE ANONIMA

CAPITAL SI REZERVE LEI 175.000.000

BUCUREȘTI

CALEA VICTORIEI 98 (Piata Palatului Regal)

BANCI AFILIATE: LONDRA, PARIS, MILANO, VIENA, BRUENN (Ceko-Slovacia) etc. cum și în principalele orașe din țară

Execută orice operațiuni de Bancă în general. — Scont. — Avansuri pe ipoteci, gajuri de efecte publice, secțiuni și mărfuri. — Efectuează plăți și încasări. Emite ocureți și scrisori de credit în țară și în străinătate. — Primește depunerile spre fructificare. — Execută ordine de Bursă. — Conturi curente.

BANCA ROMÂNEASCĂ

SOCIETATE ANONYMĂ

Capital Social 160,000,000 Lei

Sediul Central: BUCUREȘTI.

BCU Cluj / Sucursale Libere Cluj

Arad, Bălți, Brașov, Bazargic, Chișineu-Cernăuși, Constanța, Galați,
Cluj, Ismail, Târgu-Mureșului, Oradea-Mare, Sibiu, Tulcea, Timișoara.

Face orice operațiuni de bancă.

BANCA CENTRALĂ

Pentru industrie și Comerț s. p. a. Cluj, Strada Regina Maria No. 6--8
(casele proprii).

Capital social Lei 50,000.000 deplin vărsat.

Secția de Banca.

Secția de Mărfuri.

FILIALE:

Sibiu, Arad, Turda, Alba-Iulia, Hargh, Satu-Mare.
Reprezentanți stabili în București, Koslov, Praga
și Viena.

ANUNCIURILE și RECLAMELE se primesc la Administrație Cluj, Strada Dorobanților No. 11